

Dvé uri trajajoča vožnja mi je minila kakor minuta. Nihče ni védel o moji sreči, še zapisati se nisem upala stihov, ali v glavi in v srci sem jih dolgo hranila in ljubkovala. Sáma luna je znala zánje, óna moléča in varna zaupnica, ki je navajena okornega poslavila. Saj se menda odpošilja največ poetičnih prvencev na njeno adresu.

Pri kraji sem s svojim poročilom o zlatem časi, v katerem se je detinska duša veselo, krotko in pobožno zamikala v sanje, obsezajoče zemljo in nebó.

Nihče ne bode vpraševal, kateri so bili izvoljeni duhovi, ki mi jih je najmilejša usoda privédla naproti na poti mladostnega življenja. Vsak Slovenec jih pozná in jih čestí, vsak prvega razvneto in čudeč se mu obožava. Toda jaz sáma hočem, da se na tem mestu svetlé slavna, ljubljena njih imena. Zvêni zatorej, uboga pesem, in oznanjúj s prostim glasom svojim, kar sem hotela živo popisati na tem listu in kar mi ⁶⁷⁵ bode polnilo hvaležno srce do póljednega udarca!

Detínstvu milo mojemu sijale
Tri zvezde velekrasne so blestéč,
Otróka z lučjo svojo ljubkovale,
Prijazno blágoslov mu svoj deléč.

Poučujé mi prva je kazala
Neprecenljivi znanostij izvór,
Po drugi, hrepenéči sem spoznala
Za rana domoljubja sveti vzór.

A tretja s pesmimi je prebudila
Mi v srci vnetem pesmij prvi glas:
In v as bi moja duša kdaj zabila,
Preširen in Korytko, Stanko Vraz?!

Izvoljena déklica.

Skrat, ko si se narodila,
Bogovi so navzočni bili;
V pogled se tvoj so zameknili,
Takó si nežno-ljubka bila.

Oči so tvoje poljubili
Bogovi, usta so rudeča:
„Da bodi mila tebi sreča“!
Ti rahlo na uhó šepnili.

Ko so od tebe se slovili,
Božanstva sled v očesih tvojih,
Na ustnih ti poljubov svojih
Odsev so rajski zapustili!

Tinea.

